

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1882/2020
27.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Зоране Делибашић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Денић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Републике Србије – Филијала Прокупље, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1358/18 од 03.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 27.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1358/18 од 03.10.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1358/18 од 03.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 2991/17 од 03.07.2018. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев, којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на име мање исплаћене новчане накнаде за период од јула 2015. године закључно са децембром 2015. године исплати појединачне месечне износе, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, ближе наведено тим ставом изреке. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1358/18 од 03.10.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. ЗПП.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр 72/11...87/18), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против

другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равносправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаном пресудом одбијен је захтев тужиоца да се обавезе тужена да му уплати тражене износе на име мање плаћених износа накнада за случај незапослености, јер тужилац није доказао да му је накнада исплаћена у мањем износу од оног који му по закону припада. Имајући у виду да су нижестепени судови нашли да је тужена при обрачуну и исплати припадајуће накнаде за случај незапослености поступала у складу са Правним ставом Врховног касационог суда од 23.01.2017. године, због чега у поступању тужене у овом случају нема неправилног и незаконитог рада, а тиме ни основа за потраживање накнаде штете, то Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равносправности грађана, нити за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС, на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 01.03.2016. године, а назначена вредност предмета спора према средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе очигледно не прелази динарску вредност 3.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају, ради о спору мале вредности у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, применом члана 479. став 6. ЗПП, одлучено је да је ревизија тужиоца недозвољена.

У складу са изнетим, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић